

Ollie

en het Wilma Geldof
kronkeldier

*Met illustraties
van Marieke Nelissen*

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

Een grote zwarte hond

‘Nee,’ zei Ollie. ‘Ik ga niet mee naar zee.’

Hij draaide zijn gezicht naar het raam. De lucht was donker, alsof het avond was. Het waaide hard. De sprietige boom in de achtertuin boog krom als een oud mannetje. Het was een zomer van niks.

‘Kom op, boze vent,’ zei zijn pleegvader Kenneth.

‘Het gaat regenen!’ riep Ollie.

Kenneth perste de voeten van de tweeling, Veer en Foesje, in hun groene kaplaarsjes en grijsde. ‘Zo is het leven, spillebeen,’ zei hij. ‘Dans er maar doorheen.’

Al in de deuropening sloeg de regen in Ollies gezicht. Hij deinsde achteruit, maar zijn pleegmoeder Klaartje gaf hem een zacht duwtje in zijn rug. Kenneth stapte als laatste naar buiten en sloeg de deur achter zich dicht.

Ze klommen de hoge dijk op. Kenneth en Klaartje voorop met de tweeling op hun schouders. Vlak daarachter Giga, in haar korte broek en shirtje, en Nico, in zijn glimmende regenjas. En een heel eind daarachteraan Ollie.

De regen plensde tegen de dijk. De zee raasde. Nog voordat Ollie de zee kon zien, hoorde hij hem al. De zee was een enge

reus, met klauwen die je de diepte in konden sleuren. En de zee was er altijd.

Kenneth riep iets onverstaanbaars. Ollie trok zijn oren tevoorschijn uit de nylon capuchon van zijn jack. ‘Wat?’

‘Wat willen jullie?’ brulde Kenneth tegen de wind in. ‘Over de dijk of langs de woelige baren?’

‘De wat?’ vroeg Giga.

Praat eens gewoon, Kenneth, dacht Ollie.

‘Over de dijk of langs de zee?’ vertaalde Nico.

‘Zee!’ riep de tweeling.

‘Naar huis!’ schreeuwde Ollie.

‘De golven slaan echt niet over de dijk heen, lieverd!’ riep Klaartje naar hem.

‘Weet ik ook wel. Ik ben al tien. Ik ben niet bang, hoor,’ loog Ollie toen hij naast haar liep.

‘Nee, natuurlijk niet, hè?’ Klaartje lachte en stak haar armen naar Ollie uit, maar hij dook weg.

‘Ik heb gewoon een hekel aan de zee,’ mompelde hij.

‘Aan de zee, aan de regen, aan elke druppel water,’ zei Nico.

Ollie keerde zich af van het water en keek naar het oude witte dijkhuis. Het stond in het weiland, tegen de dijk aan. Tussen zee en land. Tussen aarde en wolken. ‘Gezinshuis’, noemden Kenneth en Klaartje het. Voor kinderen die een tijdje niet thuis of bij familie konden wonen. Sommige kinderen woonden een paar maanden bij Kenneth en Klaartje, andere een paar jaar. Dan gingen ze weer naar huis. Altijd. Allemaal.

Alleen Ollie niet. Ollie bleef.

Had hij zijn vader en moeder nog maar. Desnoods een van beiden.

‘Klaartje?’ riep hij.

Ze liep alweer voor hem uit. Op weg naar het brede strand verderop, net buiten Nieuwzand.

‘Weet je wat ik wil?’ Ollie rende naar haar toe en glimlachte op zijn allerliefst. ‘Wat ik héél graag wil?’

Ja, Ollie, moest ze nu zeggen. Natuurlijk weet ik dat. Een hond. Jij krijgt een hond. Een heel grote hond.

Ze keek opzij. ‘Nou?’

‘Een hond!’

Al jaren wilde hij dat. Misschien zou Klaartje het eindelijk goed vinden. Het was zomervakantie. Hij kon er zelf voor zorgen. Elke dag.

Maar Klaartje zei niets.

Kenneth draaide zich om en schudde driftig zijn hoofd. De wind waaide door zijn grijze kroeshaar en zijn snor wapperde. Kenneths eerste woorden gingen verloren in de wind, maar zijn laatste woorden zeiden genoeg. ‘... géén hond in huis, Ollie. Punt uit.’

‘De tweeling en ik zijn allergisch, Ollie,’ zei Nico op dezelfde toon. Nico was even oud als Ollie, maar hij praatte als een groot mens. Hij wist ook net zoveel. Misschien zelfs meer, dacht Ollie.

‘Allergische reacties worden veroorzaakt door...’ Ja hoor, daar begon hij al aan zijn spreekbeurt.

‘Een dier dat buiten blijft? Klaartje?’ Ollie keek haar strak aan, maar natuurlijk zei Klaartje ook ‘nee’. Vóór je pleegouder

werd, kreeg je een cursus. Daar leerden pleegouders dat ze het zogenaamd altijd met elkaar eens moesten zijn.

‘Konijnen bijten,’ zei Nico.

‘Geen konijn!’ riep Ollie. Een konijn was veel te klein. ‘Een... een...’ Zijn stem woei weg.

‘Een paard?’ zei Nico.

Kenneth keek even achterom. ‘Een Fries ros? Of een Arabische volbloed?’

Een hond, dacht Ollie. Een grote zwarte hond.

‘Guppy’s,’ zei Kenneth. ‘Die mag je hebben, vent.’

‘Hahaha,’ deden ze. Allemaal. Zelfs de tweeling, die nog niets begreep, lachte. Alleen Giga niet. Misschien was ze toch minder stom dan haar naam.

Ollie had haar gevraagd of ze als baby al gigagroot was. Ze had verwaand gesnoven. ‘Giga is mijn artiestennaam. Giga de goochelaar.’ Hoe ze echt heette, had ze – in de drie weken dat ze in het dijkhuis woonde – niet willen zeggen.

Giga was inmiddels doorweekt, maar dat kon haar duidelijk niets schelen. Ollie hoorde haar mompelen. Ze maakte een snelle beweging met haar rechterhand en ineens had ze een groen vingerhoedje op haar middelvinger. ‘Geel,’ zei ze, ze bewoog haar hand in de lucht en toen was het vingerhoedje geel.

‘Knap,’ zei Nico, ‘maar ik heb natuurlijk wel door hoe je het doet. Je hebt niet één vingerhoedje, maar een paar in verschillende kleuren. In je linkerhand.’

‘Vier.’ Giga opende haar linkerhand en toonde vier gekleurde vingerhoedjes. Ze sloot haar vingers eromheen, bewoog haar hand opnieuw en riep: ‘Nul!’ Ze opende haar hand en...

‘Hocus... kák!’ Vier felgekleurde vingerhoedjes waaiden weg. Over de dijk en door de lucht. De lucht was even grijs als de keien van de dijk, alsof ze met hetzelfde grauwe potlood waren ingekleurd.

Vliegensvlug ving Giga er drie. Alleen het blauwe vingerhoedje vloog al over de smalle streep strand, in de richting van de zee.

‘Pech.’ Ze grijsde en veegde natte haarslierten uit haar gezicht, dat al net zo nat was. ‘Als ik meestergoochelaar ben, tover ik voor jou een hond uit mijn hoed, Ollie. Een heel grote.’ Giga lachte hard, zoals altijd. Hard en hinnikend. Als een paard, dacht Ollie. Ze was een meisje zonder meisjesgiechel.

‘Haha,’ zei hij. ‘Een witte zeker. Met lange oren. Denk je dat je leuk bent?’

‘Niemand lacht je uit, lieverd,’ zei Klaartje.

De wind deed zijn ogen tranen. Opnieuw dacht hij: ik wil mijn vader en moeder terug. Giga had een moeder. De tweeling had een moeder. En Nico had een vader én een moeder. Hij niet. Het was alleen maar eerlijk als hĳ dan een dier had. Hij moest op z’n minst een hond hebben. Dat móést gewoon.

Klaartje wilde hem over zijn wang aaien, maar Ollie trok zijn hoofd met een ruk naar achteren. Hij wilde geen Klaartje; hij wilde een grote, zwarte hond die voor altijd bij hem zou blijven.

‘Jullie zijn stom!’ riep hij opeens. Hij draaide zich om en rende de dijk af.

‘Ollie... toe!’ riep Klaartje hem na.